

Arrest

nr. 280 175 van 16 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 2 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 17 mei 2019, diende op 19 mei 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 juli 2017 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad deze beslissing (RvV 18 december 2017, nr. X).

1.2. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België opnieuw is binnengekomen op 23 mei 2018, diende op 24 mei 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoeksters vingerafdrukken werden in Duitsland afgenomen op 8 januari 2018 (Eurodac).

Op 25 juni 2018 besliste de adjunct-commissaris dat het verzoek ontvankelijk was. Op 9 juli 2018 werd de dochter van verzoekster, A., geboren te Lier.

1.3. Op 2 mei 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeksters dochter A. Deze beslissing luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 24/05/2018

Overdracht CGVS: 13/06/2018

Op 28 maart 2022 werd uw moeder, M. M. A. (...), op de zetel van het Commissariaat-generaal, omwille van uw jonge leeftijd in uw plaats gehoord in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Tijdens dit persoonlijk onderhoud dat plaatsvond met uw moeder van 9u13 tot 11u08, werd ze bijgestaan door een tolk die de Somalische taal machtig is en in aanwezigheid van uw raadsman, mr. Tshibangu-Kadima, loco mr. Loobuyck.

Na een grondige beoordeling van de motieven van uw verzoek om internationale bescherming beslis ik u de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen.”

1.4. De adjunct-commissaris nam op 2 mei 2022 in hoofde van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 2 mei 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 24/05/2018

Overdracht CGVS: 13/06/2018

U werd op 4 oktober 2018 van 9u07 tot 12u30 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw raadsman, mr. Oger, loco mr. Loobuyck, was tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Somalisch staatsburger, geboren in Agarweyne. Op 19 mei 2015 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde bij uw eerste verzoek ten overstaan de Dienst Vreemdelingenzaken over de Somalische nationaliteit te beschikken. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u over de Ethiopische nationaliteit te beschikken en beweerde u dat de aanvankelijke informatie over uw nationaliteit op een misverstand was gebaseerd. Op 24 juli 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers vastgesteld dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden identiteit, uw beweerde Ethiopische nationaliteit, uw leven in Ethiopië en uw voorgehouden profiel van analfabete veehoedster en verschoppeling omdat u een vondeling zou zijn. Evenmin had u er aannemelijk gemaakt dat u als lid van de Somalische gemeenschap in verband met de door u reeds ondergane besnijdenis waarnaar u verwees, een vrees voor vervolging zou kunnen oproepen of een risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Deze argumentering en beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest van 18 december 2017. In de negende maand van 2017 ontmoette u een man die zich voorstelde als A.M. uit Baidabo in Somalië. Een maand later had u met hem een kortstondige relatie. Toen u merkte dat u zwanger was probeerde u A. te contacteren. Na één gesprek zou het u niet meer gelukt zijn hem te bereiken. U besloot naar Duitsland te reizen waar op 8 januari 2018 uw vingerafdrukken werden genomen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aldaar. Daar u uit België kwam werd u terug naar België gestuurd waar u op 24 mei 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende. Op 9 juli 2018 werd uw dochter A. geboren. In het kader van uw nieuwe verzoek stelt u M. M. A. te heten. U zou geboren zijn in Agarweyne, een grensgebied tussen Somalië en Ethiopië en zijn opgegroeid in Borama/Borame/Boramo (regio Awdal in Somaliland). Uw familie bezat verscheidene handelszaken waar ook u heeft gewerkt. Uit uw eerste huwelijk met A.I., een man die in Saudi Arabië werkt en woont, kreeg u twee kinderen, A.A.I. en M.A.I. Uw kinderen verblijven sinds uw vertrek naar Europa bij uw tweede echtgenoot, M.M.D., een docent aan de universiteit in Borama en diens moeder. U kende geen problemen in Somaliland, had het financieel goed en besloot het land te verlaten na een voorstel van uw vriendin om een illegale reis naar Europa te maken omdat vele landgenoten dergelijke reizen ondernamen. U meent dat bij een terugkeer naar uw streek van herkomst, Somaliland, uw in België geboren dochter A., het slachtoffer kan worden van genitale verminking. Bovendien vertelde u niemand van uw familie dat u in België een dochter kreeg. U vreest immers dat uw familie, vooral uw moeder, u zou beschimpen en vernederen omdat u een kind buiten het huwelijk kreeg. Naar de reactie van uw echtgenoot heeft u het raden daar u hem niets vertelde over uw dochter.

U bent van mening dat indien u uw echtgenoot onder de ogen zal komen u niet langer een koppel zal vormen. Ter staving van uw verder verzoek om internationale bescherming legt u een attest van geboorte van uw dochter A. Onbekend neer (dd.12/07/2018) en een informatieblad van het Heilig-Hartziekenhuis in Lier met tarieven van een ziekenhuisopname (dd.09/07/2018). Na uw persoonlijk onderhoud legde u op 16 januari 2019 een Somalisch paspoort neer op naam van M. M. A., geboren op 21 oktober 1985 in Borame, uitgereikt in Brussel op 7 november 2018, geldig tot 6 november 2023. Na een persoonlijk onderhoud met u dat werd gehouden in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw dochter A. Onbekend op 28 maart 2022, stuurde u via uw raadsman, mr. Loobuyck, een mail met een attest van dr. Caluwaerts, waarin op 21 april 2022 door haar werd vastgesteld dat uw dochter A. geen vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen tijdens uw registratie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 24 mei 2018 blijkt u te hebben verwezen naar een zwangerschap. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd een oproeping voorzien op 4 oktober 2018, ongeveer drie maanden na uw bevalling op 9 juli 2018. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielpprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd uw dochter A. Onbekend er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam werd namelijk in het document - bijlage 26 quinquies ingeschreven. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 4 oktober 2018 vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal -verder notities- CGVS, p.27).

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochter A. Onbekend te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat.

Vooreerst kan het Commissariaat-generaal (CGVS) niet anders dan vaststellen dat u aanvankelijk volhardt in frauduleuze stellingen omtrent uw eigen persoon en nationaliteit. U laat immers uitschijnen dat u geen Ethiopisch paspoort zal kunnen neerleggen daar men u bij de Ethiopische ambassade niet zal geloven afkomstig te zijn uit dat land (notities persoonlijk onderhoud CGVS –verder “notities”, p.3,4). Daar u verwees naar de mogelijkheid om een paspoort bij de Somalische ambassade aan te vragen werd u gevraagd waarom de Somalische ambassade u dan wel aan een paspoort zou kunnen helpen, daar u beweert staatsburger van Ethiopië te zijn. U werd dan ook uitdrukkelijk verzocht de waarheid te vertellen over uw identiteit, nationaliteit en werkelijke verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Benadrukkend dat er na onderzoek van uw eerste verzoek om internationale bescherming duidelijk bleek dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw Ethiopische nationaliteit en uw verblijf aldaar, werd u opnieuw de mogelijkheid gegeven om de waarheid te vertellen (notities CGVS, p.4). U gaf daarop plotsklaps aan dat u afkomstig bent uit Borama in Somaliland –een plaats waarover u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming nadrukkelijk zei er niet vandaan te komen (notities CGVS, p.5,6). U stuurde na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dan ook een Somalisch paspoort dat u via de Somalische ambassade in Brussel verkreeg. Het door u neergelegde document bevestigt dan ook de vaststelling dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud probeerde het CGVS alsnog voor te liegen door vast te houden aan uw herkomst uit Ethiopië. Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor volledig op de helling te staan. Bovendien kan voor wat betreft uw Somalische paspoort nog worden opgemerkt dat dat bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, -zoals reeds opgemerkt- wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Gezien het gebrek aan archief en database kan de ambassade in België zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de

identiteit, herkomst of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliërs te zijn. Zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië moeten zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Aldus biedt het door u neergelegde paspoort, waarvan niet betwist wordt dat dit werd uitgereikt door de Somalische ambassade, naar de inhoud toe, niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat volgens de gegevens van dit door u neergelegde document inzake uw geboorteplaats niet overeenkomen met uw eigen verklaringen op het Commissariaat-generaal. Als plaats van geboorte staat er in uw paspoort immers Borame en niet Agarweyne, zoals u alsnog bleef beweren (notities CGVS, p.4,5,11,16). Weerom geeft u geen uitsluitsel over uw werkelijke identiteit, herkomst en nationaliteit. Uw uitermate gebrekkige medewerking tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 4 oktober 2018, komt overigens opnieuw tot uiting wanneer u wordt gevraagd om enig begin van bewijs neer te leggen over uw werkelijke burgerlijke staat en het bestaan van twee kinderen uit uw eerste huwelijk met A.I. Gevraagd naar geboorteaktes van uw kinderen –u stelde dat uw zoon naar school gaat- verklaarde u enkel dat uw kinderen er geen hebben (notities CGVS, p.16,17). Gevraagd naar de reden van het ontbreken van geboorteaktes gaf u aan dat men deze wel kan aanvragen maar dat in de plaats waar u vandaan komt zo iets niet bestaat. Er werd u dan ook opgemerkt dat u uit de regionale hoofdstad Borama beweert te komen en niet uit een verafgelegen bergdorp. U antwoordde daarop: “Ja u heeft gelijk maar het heeft geen betekenis” (notities CGVS, p.17). Uiteindelijk maakte u de opmerking: “Ze kunnen er wel hebben maar ze hebben geen origineel”. Gevraagd wat u met deze opmerking bedoelde stelde u: “In Somaliland zijn geen documenten er zijn problemen in de politiek er is nog steeds gevochten tussen clans”. Op de vraag wat clans dan te maken hebben met het laten opmaken van geboorteaktes antwoordde u: “Geen idee, maar ze hebben nooit geboorteakte gehad” (notities CGVS, p.17). Hoewel er zeker niet wordt ontkend dat bepaalde lagen van de bevolking het belang niet inzien van het aanvragen van identiteitsdocumenten en de geboorte van hun kinderen niet aangeven, doet uw incoherente en merkwaardige uiteenzetting eerder vermoeden dat u moedwillig het CGVS niet aan de gevraagde documenten wil helpen, ten einde de identiteit van uw beweerde kinderen als ook uw eigen identiteit en nationaliteit te staven. Van uw eerste echtgenoot verklaarde u te zijn gescheiden alvorens u huwde met M.M.D. Van geen enkel huwelijk (of scheiding) legde u documenten neer. U hield aanvankelijk uw Protection Officer zelfs voor dat er van uw huwelijk met M.M.D –een universiteitsdocent- geen religieus huwelijkscontract zou bestaan (notities CGVS, p.15,16,17,18,25). Uiteindelijk -nadat u werd gewezen op uw boude beweringen als zou volgens de islamitische wetgeving geen huwelijkscontract worden opgesteld en u uitdrukkelijk werd aangemaand de waarheid te spreken- gaf u toe dat er wel een huwelijkscontract met uw tweede echtgenoot was opgesteld door de sheikh die jullie huwelijk afsloot (notities CGVS, p.17,18). Er werd u dan voorgesteld om dit document (alvast in kopie) over te maken aan het CGVS (notities CGVS, p.18). Na een onderhandelingspoging met uw Protection Officer om een langer termijn te verkrijgen dan de voorgestelde vijf dagen, maakte u -hoewel het door u zelf voorgestelde termijn van tien dagen reeds lang voorbij is- niets over, noch gaf u enig uitleg voor het ontbreken ervan (notities CGVS, p.19). Behalve vertellen dat uw eerste echtgenoot in Saudi Arabië woont en werkt en uw tweede echtgenoot –bij wie u uw twee minderjarige kinderen uit uw eerste huwelijk achterliet- tot voor kort universiteitsdocent was, blijkt u niet meteen spontaan te willen melden aan welke faculteit hij doceert. Pas na aandringen geeft u aan dat uw tweede echtgenoot Engels doceert (notities CGVS, p.25,26).

Door uw gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt –u probeerde de gestelde vragen te ontwijken door uw Protection Officer voor te houden dat deze vragen u moe maken en u hoofdpijn bezorgen (notities CGVS, p.26)- blijft de commissaris-generaal in het ongewisse over uw herkomst, nationaliteit, uw werkelijke levensomstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke land van herkomst verliet. Evenmin bleek u meewerkend wanneer u vragen werden gesteld over de vader van uw in België geboren dochter A. Nochtans is het van essentieel belang om een correct beeld te geven van deze door u beweerde relatie buiten uw huwelijk. U verklaart immers niet naar uw land van herkomst te willen/kunnen terugkeren omdat uw familie niet op de hoogte zou zijn van de geboorte van uw dochter en stelt uitgescholden en vernederd te zullen worden door uw familie indien ze er achter komen dat u een kind buiten het huwelijk om heeft gekregen (notities CGVS p.26,32,33). In tegenstelling tot uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u de vader van uw kind niet kent (zie verklaringen DVZ Volgend Verzoek vraag 12), geeft u op het Commissariaat-generaal wel een concrete naam op. Echter, het enige wat u kon/wilde melden over de vader van A. is dat het een Somalische man zou zijn uit Baidabo en die A.M. zou heten (notities CGVS, p.21). U wist echter niet te zeggen wat zijn clan is, noch over welk verblijfsstatuut hij in België zou beschikken (notities CGVS, p.21). Het is echter weinig aannemelijk dat u als gehuwde moslima van Somali etnie een dergelijke ondoordachte beslissing zou nemen en u in een seksuele relatie met een man zou werpen zonder u eerst te informeren naar diens achtergrond, zijn clan en de status. Daar u stelde dat deze man geen contacten met u meer wil maar u nog wel over zijn contactgegevens beschikt werd u voorgesteld om hem ter plaatse tijdens uw persoonlijk onderhoud te

contacteren (notities CGVS, p.21,22). Waar u eerst welwillig verklaarde de contactgegevens te zullen meedelen –na de opmerking van uw Protection Officer u tijdens de pauze aan het werk te hebben gezien op uw smartphone (notities CGVS, p.21)–bleek u echter helemaal niet meewerkend. U haalde immers een oud model van een mobiele telefoon uit en toonde deze aan uw Protection Officer stellende dat er geen contact mogelijk was omdat er geen belwaarde op stond (notities CGVS, p.22). Er werd u dan ook gewezen op het feit dat u nog over een ander toestel beschikte dat tijdens de pauze werd opgemerkt en werd u aangeboden om A.M. ter plaats te bellen. Na uw smartphone ter hand te hebben genomen maakte u de opmerking: “ja ik heb niets te verbergen van jullie, ik heb zelf België verlaten maar ja jullie brachten me terug naar hier”, zonder verder op het verzoek van uw Protection Officer in te gaan om de betrokkene te bellen. U werd dan ook opgemerkt dat u de gegevens van de beweerde vader van uw dochter A. op uw toestellen moest tonen ten einde zijn bestaan te staven. U reageerde opmerkelijk genoeg met: “ja maar hij staat niet onder zijn naam daar ja...”. U beweerde vervolgens dat hij onder de naam “A.” in uw contactgegevens stond. Wanneer u werd gevraagd om dit contact dan te tonen probeerde u de situatie af te leiden door foto’s van uw dochter te tonen. Wanneer u hierop wordt gewezen en u wordt gevraagd om eerlijk te zijn daar uw verklaringen anders niet als geloofwaardig zullen gezien worden, stelde u enkel dat de betrokkene niet onder de naam “A.” staat en dat u zijn contacten niet kan tonen omdat hij er niet in staat (notities CGVS, p.23). Uiteindelijk wees u naar een nummer onder de naam “C.” (de Somalische variant op de naam Awale) maar beweerde dat het niet de nummer van de vermelde persoon was maar van een vrouw die u kende. Weerom begon u babyfoto’s te tonen. Treffend is dan ook vast te stellen dat u, wanneer u als moeder van uw minderjarige dochter, A.Onbekend, werd gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, bij een vraag naar de naam van de vader van A. aangeeft dat hij A.A.Madar heet –al suggereerde u even daarvoor dat het A.A.Magan zou zijn- en dat hij tot de clan “Samaroon” behoort, met als subclans “Gudabursi – Gibril Yonis” (notities persoonlijk onderhoud CGVS A. Onbekend d.d. 28/03/2022, p.6). U wist verder te melden dat deze man uit Awdal Borama (Somaliland) afkomstig zou zijn (notities persoonlijk onderhoud A. Onbekend d.d. 28/03/2022, p.6), in tegenstelling tot uw eerste insinuatie dat u zijn clan niet kende en beweerde dat hij uit Baidabo (Centraal- en Zuid Somalië) afkomstig was. Verder deelde u mee dat u (kortstondig) met hem gehuwd was, daarna gescheiden en dat deze man zich in Kortrijk bevindt en nog een ander gezin heeft (notities persoonlijk onderhoud CGVS A. Onbekend d.d. 28/03/2022, p.6). Uw recente verklaringen in acht nemend, staat uw aanvankelijke bewering een –volgens de Somalische traditie- buitenechtelijk kind van Awal/Awale te hebben, meer bepaald A. Onbekend, haaks op uw uitleg over uw huwelijk met en scheiding van deze man (notities persoonlijk onderhoud CGVS A. Onbekend d.d. 28/03/2022, p.6).

Door uw weinig constructieve houding om enig inzicht te bieden in uw relatie(s) –hoewel u net beweert dat uw kind A. uit een buitenechtelijke relatie werd geboren, blijft de commissaris-generaal in het ongewisse over uw werkelijke profiel. Uw voorgehouden vrees, problemen met uw familie te koesteren omdat u een buitenechtelijk kind zou hebben gekregen, komt overigens bijkomend op de helling te staan daar u niet in staat bleek een uiteenzetting te geven wat u zou kunnen verwachten bij een eventuele terugkeer naar uw land. Behalve stellen dat uw familie –vooral uw moeder- u zou vragen waarom u uw kind heeft meegebracht en u vernederd en beledigd zou zijn voor het hebben van dit kind (notities CGVS, p.32), blijkt u op geen enkel moment een reactie van uw beweerde tweede echtgenoot M.M.D. –die volgens u zijn twee stiefkinderen (meer bepaald de kinderen die met uw eerste echtgenoot, A.I., heeft) opvoedt sinds uw vertrek- te kunnen weergeven. Er werd u dan ook uitdrukkelijk gevraagd wat u denkt dat hij zou zeggen als u zou terugkeren. U stelde hierover enkel: “Als ik hem zeg dat ik kind heb? Ik ga het hem niet melden, ik denk niet dat ik terugkeer of dat hij hier zou komen” (notities CGVS, p.33). U gaf zelfs te kennen dat u zich als gescheiden vrouw ziet in de toekomst (notities CGVS, p.33). Uit niets blijkt dat het voor u onmogelijk is om een zelfstandig leven uit te bouwen in uw land van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in uw land bemiddeld was en enige tijd werkzaam was in één van de winkels van uw familie. Uit niets blijkt dat u op gelijkaardige wijze niet in staat zou zijn in uw land van herkomst opnieuw werk te zoeken (notities CGVS, p.25,26).

Het door u neergelegde informatieblad met een prijslijst van een ziekenhuisopname opgemaakt op 09/07/2018 in het kader van uw nakende bevalling en het attest van geboorte van uw dochter A. Onbekend (d.d. 12/07/2018), doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het geboortecertificaat van uw dochter bevat enkel haar naam en geboortedatum die door mij niet worden betwist. Het door u neergelegde paspoort werd reeds in bovenstaande beslissing besproken. Het neergelegde paspoort biedt in casu dan ook geen uitleg voor de vaststelling dat u tot op het heden geen zicht heeft geboden en nog steeds geen zicht biedt op uw werkelijke verblijfplaats(en), levensomstandigheden en om welke reden u uw werkelijk(e) land/streek van herkomst verlaten heeft voor uw aankomst in België. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar uw werkelijke land/streek van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd uw dochter A. Onbekend (...) er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document "bijlage 26 quinquies", ingeschreven op 18 oktober 2018. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 4 oktober 2018 (notities CGVS, p.27), vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking.

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochter A. Onbekend te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

In verband met uw minderjarige dochter A. Onbekend, geboren op 9 juli 2018 in Lier, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar uw land van herkomst aangehaald (notities persoonlijk onderhoud A. Onbekend d.d. 28/03/2022, p.9). U verklaart te vrezen dat uw dochter door uw moeder zal besneden worden (notities persoonlijk onderhoud A. Onbekend d.d. 28/03/2022, p.9,10).

Hoewel geen geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde Somalische nationaliteit van uzelf en uw dochter heb ik, rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage bij meisjes van Somali etnie, ongeacht het land waarvan zij afkomstig zijn, het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, na grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van uw kind besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

"§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar."

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar."

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar."

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting."

Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

"Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige."

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: "Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand

die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is."

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Wat betreft de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter A. -u staaft dit aan de hand van een medisch attest, opgesteld door dr. Caluwaerts, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus van uw dochter A. Dit document verstrekt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.

Tenslotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het loutere feit dat uw dochter werd erkend als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

In verband met het feit dat u beweert de opvoeding van uw dochter in België te willen verzekeren (notities persoonlijk onderhoud CGVS A. Onbekend d.d. 28/03/2022, p.14,15), merkt het Commissariaat-generaal op dat het zich in het kader van zijn bevoegdheid op basis van de wet van 15 december 1980 uitsluitend uitsprekt over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg valt het respect voor het privé- en gezinsleven in België niet onder de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal, dat zich beperkt tot een onderzoek van de elementen in verband met de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris op het feit dat mevrouw M. M. A. de ouder is van een minderjarig kind aan wie de vluchtelingenstatus werd erkend".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikelen 48/3, 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 Schending van artikel 2, j° van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoekster licht toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Verzoekende partij heeft opnieuw asiel aangevraagd omdat haar problemen nog steeds actueel zijn en zij niet terug kan keren naar Somalië

Zij beseft dat zij toen een grove fout heeft begaan en heeft bij haar huidige aanvraag volledig open kaart gespeeld en de waarheid verteld. Verwerende partij blijft vasthouden aan de eerdere verklaringen van verzoekende partij en weigert haar een eerlijke kans te geven en te luisteren naar haar relaas. Bovendien werd haar dochter, A., als vluchteling erkend:

[citaat beslissing in hoofde van verzoeksters dochter, A.]

Verzoekende partij bevindt zich thans echter in een onmogelijke situatie. Enerzijds kan zij niet terugkeren omwille van het statuut van haar dochter (die niet mag terugkeren), anderzijds laat ook de wet op gezinshereniging haar geen enkele mogelijkheid om gezinshereniging aan te vragen.

Cf. artikel 10, §1, 7° VW: 7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen. Het eerste lid, 4°, is niet van toepassing op de echtgenoot van een polygame vreemdeling, indien een andere echtgenoot van die persoon reeds in het Rijk verblijft.

In casu kwam de dochter van de verzoekende partij niet binnen in het Rijk als niet-begeleide minderjarige, waardoor de wetgeving inzake gezinshereniging haar geen soelaas kan bieden.

II.1.2. Tot voor kort erkende de verwerende partij de moeilijke situatie waarin ouders van een erkende minderjarige vluchteling zich gevonden en kende zij hen tevens het afgeleide vluchtelingenstatuut toe. Bovendien, verwerende partij heeft steeds een erg duidelijke richtlijn gehanteerd wat betreft de erkenning van ouders wiens kinderen erkend werden als vluchtelingen:

“Praktijk van CGVS: nieuwe asielaanvraag

De afgelopen tijd zijn een twintigtal beslissingen genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) waarbij een minderjarig kind erkend werd als vluchteling maar de ouder(s) niet. Dat zou volgen uit een enge toepassing door de RvV van de gezinseenheid bij beoordeling van asielaanvragen.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) gaf zijn bredere praktijk te kennen op de contactvergadering van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) van 9 september 2014. De ouder(s) kunnen opnieuw asiel aanvragen. Het CGVS zal deze aanvragen in overweging nemen, en zal in de regel ook het vluchtelingenstatuut toekennen aan de ouder(s).” (<http://www.kruispuntmi.be/nieuws/beleid-cgvs-als-rvv-een-kinderkent-als-vluchteling-en-de-ouders-niet>)-(stuk 3) Pas op 12 april 2019 heeft het CGVS haar beleidswijziging gecommuniceerd <https://www.cgvs.be/nl/actueel/vgv-wijziging-beleidcgvs> : Het CGVS heeft zijn beleid gewijzigd inzake beslissingen in het kader van verzoeken om internationale bescherming die ouders indienen in naam van hun dochter(s) die VGV vre(est)zen.

Deze wijziging ligt in het verlengde van de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Als een minderjarig meisje een gegronde vrees voor vervolging koestert op basis van een risico op VGV, wordt het als vluchteling erkend. Als de ouder(s) geen persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging koester(t)en, wordt hem/hen een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus betekend.

De erkenning van de vluchtelingenstatus aan het meisje (bevoegdheid van het CGVS) moet los worden gezien van het verblijfsrecht van de ouder. Als de ouder uitgeprocedeed is omdat hij geen persoonlijke, gegronde vrees voor vervolging koestert of omdat hij geen risico op ernstige schade loopt, kan hij echter

een regularisatieaanvraag indienen op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet (bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ).

Vreemdelingenwet (bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ). Het CGVS heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op de hoogte gebracht van deze beleidswijziging. Uitgeprocedeerde ouders kunnen een machtiging tot verblijf aanvragen in het kader van een aanvraag tot regularisatie van verblijf (artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980). Voor meer uitleg hierover:

II.1.3. Verzoekende partij diende in haar naam en in naam van haar dochter een asielaanvraag in en maakte tijdens het gehoor herhaaldelijk duidelijk te vrezen voor besnijdenis van haar dochter.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht schendt door geen rekening te houden met de vluchtelingenstatus van de dochter van verzoekende partij. Dit vormt nochtans een van de hoofdredenen waarom verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag indiende. Verwerende partij erkent aldus dat in hoofde van de dochter van verzoekende partij een ernstig risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat in Somalië en erkende haar als vluchteling.

Zij meent echter dat er in casu "specifieke elementen" voorhanden zouden zijn die het zouden rechtvaardigen om het dossier van verzoekende partij en haar dochter apart te behandelen en de dochter te erkennen als vluchteling en de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen.

Verzoekende partij begrijpt de redenering van verwerende partij hoegenaamd niet! Indien verwerende partij de mening is aangedaan dat er bescherming dient te worden geboden aan de dochter van verzoekende partij, dan dient er tevens – conform het beginsel van familiale eenheid – bescherming te worden geboden aan verzoekende partij.

Wat er ook van zij, er wordt niet getwijfeld aan het feit dat de dochter van verzoekende partij een ernstig risico loopt op besneden te worden bij terugkeer. Meer zelfs, de verwerende partij meent dat controle hierop jaarlijks in België nodig is, gezien de besnijdenisproblematiek inherent is aan mensen met de Somalische etnie.

De dochter werd dan ook erkend als vluchteling en kan onmogelijk "terugkeren".

Verzoekende partij is de moeder, ouder en wettelijke vertegenwoordiger van het kind en verantwoordelijk voor de opvang opvoeding en opleiding van het kind.

Het tart werkelijk alles dat verwerende partij meent de asielaanvraag van verzoekende partij en haar dochter apart te kunnen behandelen en aan de ene internationale bescherming te geven en de andere simpelweg aan haar lot over te laten. Verwerende partij verliest klaarblijkelijk het hoger belang van het kind uit het oog!!

Verwerende partij betwist niet dat verzoekende partij de moeder is van een erkende vluchteling, noch dat zij een gezin vormen. Zij meent echter dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de familiale eenheid om eveneens bescherming te krijgen in België – quod certe non.

II.1.4. In het verleden vond reeds een gelijkaardige discussie plaats, waarna het CGVS besliste tevens de ouders mee te erkennen.

De Raad van State (RvS) vernietigde op 16 december 2014 een beslissing van de RvV omdat deze niet inging op de geuite vrees van de moeder dat zij de besnijdenis van haar dochter als haar eigen lijden beschouwt, temeer zij zelf het slachtoffer geworden was van deze praktijk. De RvS oordeelde dat het niet correct was van de RvV de vrees van het kind daaromtrent los te koppelen van die van de ouder als die aangaf dat ze dezelfde vrees had, en die bovendien hoofdaanvrager was (RvS arrest nr. 229.574 van 16-12-2014).

hoofdaanvrager was (RvS arrest nr. 229.574 van 16-12-2014). Op grond van welke recente rechtspraak van de RvV inzake vrouwenbennijdenis het CGVS thans terugkomt op haar beleid en het principe van gezinseenheid restrictief interpreteert is vooralsnog niet duidelijk. In de motivering van de recente beslissingen wordt immers niet verwezen naar concrete rechtspraak van de RvV. In minstens twee recente arresten van 15 januari 2019 en 8 oktober 2018 inzake vrouwenbesnijdenis merkte de Raad op dat pragmatisme en soepelheid moeten worden gehanteerd met betrekking tot de toepassing van het principe van gezinseenheid.

- Arrest 15 januari 2019 (RvV nr 215 176 van 15 januari 2019):

In dit arrest bracht een Guinese vader in het kader van een tweede asielaanvraag als nieuwe elementen naar voor het gegeven dat hij intussen partner was geworden van een vrouw die als vluchteling werd erkend op grond van een vrees voor genitale verminking van haar dochter en waarmee hij nadien zelf een dochter en zoon kreeg die erkend werden als vluchteling, respectievelijk omwille van een eigen vrees voor besnijdenis en gezinseenheid.

Het CGVS oordeelde ten eerste dat de vrees van de Guinese vader zonder voorwerp was geworden nu zijn dochter al erkend werd als vluchteling en verwierp ten tweede het principe van familiale eenheid omdat de verwantschap met zijn erkende partner (en kinderen) nog niet bestond in het land van herkomst, onder verwijzing naar artikel 2 sub j) van de Kwalificatierichtlijn.

Tussen het neerleggen van het verzoekschrift en de zitting bij de RVV wordt de Guinese verzoeker bovendien opnieuw vader van een nieuwe dochter, zodat hij in een aanvullende nota als nieuwe element ook een vrees voor besnijdenis in hoofde van deze tweede dochter opwerpt.

De Raad waarschuwt het CGVS waarschuwt door zeer uitgebreid stil te staan bij het belang van een correcte toepassing van het principe van familiale eenheid:

« 5.7. Ensuite, le Conseil observe que le désaccord des parties porte notamment sur l'application du principe de l'unité de famille en faveur du requérant. Ainsi, le Conseil rappelle que l'application du principe de l'unité de famille peut entraîner une extension de la protection internationale au bénéfice de personnes auxquelles il n'est pas demandé d'établir qu'elles ont des raisons personnelles de craindre d'être persécutées. Ce principe cherche à « [a]ssurer le maintien de l'unité de la famille du réfugié » et est né d'une recommandation de la Conférence de Plénipotentiaires des Nations Unies sur le Statut des Réfugiés et des Apatrides, instituée par la résolution 429 (V) du 14 décembre 1950, de l'Assemblée générale des Nations Unies (voy. not. CCE, arrêt n° 106.915 du 18 juillet 2013 ; CCE, arrêt 119.990 du 28 février 2014 ; CCE, arrêt n° 145.601 du 19 mai 2015). Le Conseil rappelle également que ce principe vise notamment les membres de la famille nucléaire du réfugié, telle qu'elle était constituée dans leur pays d'origine et qu'elle perdure dans le pays d'accueil, et les personnes pouvant être assimilées à de tels membres (ibidem). Le Conseil, à l'instar du Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés (voy. not. UNHCR, « Questions relatives à la protection de la famille », EC/49/SC/CRP.14, 4 juin 1999, § 4), estime qu'il convient de faire preuve de pragmatisme et de souplesse dans le processus de détermination des personnes pouvant bénéficier de l'application du principe de l'unité de famille. Dans cette perspective, le Conseil juge que lorsque les événements justifiant qu'une personne soit reconnue réfugié se sont produits alors qu'elle se trouvait déjà en Belgique et qu'elle peut dès lors être considérée comme un « réfugié sur place », il convient de tenir compte, lorsque se pose la question de l'application du principe de l'unité de famille, de sa famille nucléaire au moment de la survenance desdits événements (voy. not. CCE, arrêt n° 172.972 du 9 août 2016). En l'occurrence, dès lors que la première fille du requérant a été reconnue réfugiée afin d'être protégée d'un risque d'excision auquel elle est exposée dans son pays d'origine et que sa mère l'a été, selon la décision attaquée « par unité familiale », elles peuvent être considérées comme réfugiées sur place ; partant, la question qui se pose est celle de savoir si la cellule familiale existait déjà au moment de la naissance de la première fille du requérant, question à laquelle le Conseil n'est pas en mesure de répondre au vu des éléments qui lui sont soumis. »

Aldus komen in deze redenering twee interessante aspecten naar voren. Ten eerste valt op dat de Raad de notie 'familie nucléaire' verkiest boven 'familie à charge' zoals in de beslissing van het CGVS wordt gehanteerd. In navolging van de richtlijnen van UNCHR, herinnert de Raad eraan dat het principe van gezinseenheid pragmatisch en met de nodige soepelheid moet worden toegepast.

Hoewel de Raad eraan herinnert dat de gezinssel in theorie reeds in het land van herkomst moest ontstaan zijn, legt ze ten tweede effectief pragmatisme en soepelheid aan de dag door het principe van gezinseenheid te bekijken in het licht van het 'réfugié sur place'-concept. Terecht wijst de RVV erop dat wanneer het zoals in casu gaat om een "réfugié sur place", het referentiemoment om te bepalen of er sprake is van gezinseenheid zich verplaatst naar het moment waarop de feiten die aanleiding gaven tot de erkenning plaatsvonden. Aldus moet de vraag gesteld worden of de gezinssel reeds bestond op het moment van de geboorte van de dochter in België, quod in casu

- Arrest 8 oktober 2018 (RVV nr 210 639 van 8 oktober 2018):

En l'occurrence, il ressort de la décision attaquée que la fille du requérant peut être considérée comme réfugiée sur place dès lors qu'elle a été reconnue réfugiée en Belgique quelques mois après y être née afin d'être protégée d'un risque d'excision auquel elle est exposée dans son pays d'origine, la Guinée ; partant, la circonstance que la cellule familiale n'existait pas dans le pays d'origine et s'est créée en Belgique est sans incidence sur l'application du principe de l'unité de famille au cas d'espèce. (...) 4.7. Par ailleurs, le Conseil rappelle que la question de la dépendance d'un demandeur d'asile par rapport à un membre de sa famille reconnu réfugié doit toujours être examinée dans la perspective de la détermination de sa qualité de membre, ou de membre assimilé, de la famille nucléaire du réfugié. Son examen ne peut donc être à ce point rigoriste qu'elle conduit en définitive à éluder la finalité de la démarche qui est de savoir si le demandeur d'asile dispose bien de la qualité précitée (voy. not. CCE, arrêt n° 106 915 du 18 juillet 2013). Cette dépendance peut revêtir différentes formes et ne se limite pas à celle d'une assistance financière» De Raad is in dit arrest zelfs nog verder gegaan in die zin dat zij letterlijk de materiële afhankelijkheidsvoorwaarde die het CGVS hanteert in vraag durfde te stellen: "En tout état de cause, le Conseil s'interroge, en l'espèce, sur la pertinence de ce motif de la décision attaquée qui érige en condition sine qua non le fait d'être à charge de la personne reconnue réfugiée pour pouvoir bénéficier du principe de l'unité de famille alors qu'il ressort de l'acte attaqué que la compagne du requérant a elle-même été reconnue réfugiée par la partie défenderesse sans être à charge de sa fille

âgée d'un an mais uniquement en raison de l'existence d'un risque d'excision dans le chef de sa fille, soit en vertu d'une situation qui, a priori, ne diffère pas de celle du requérant. »

In casu kan tevens gesteld worden dat de verzoekende partij een "réfugié sur place" is sinds de geboorte van haar dochter.

Er kan moeilijk gesteld worden dat de vrees van haar dochter niet haar vrees is als moeder. Bovendien dreigt de verwerende partij van het statuut van de dochter een lege doos te maken als de verzoekende partij geen afgeleid statuut krijgt. Er kan immers moeilijk van haar verwacht worden dat zij haar dochter in België beschermt als zij hier niet mag zijn.

II.1.5. Er bestaat echter het principe van "familiale eenheid". Dit principe zit onder meer vervat in de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Zo luidt artikel 23 van deze richtlijn onder meer:

Instandhouding van het gezin

- 1. De lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan worden gehouden. 2. De lidstaten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid.*

Het gezin bestond nog niet voor aankomst in België. Echter, verzoekende partij is pas in België bevallen van haar dochter. Verwerende partij dient rekening te houden met de familiale eenheid. Verzoekende partij en haar kind vormen op heden een gezin. Zij zorgt helemaal alleen voor het kind. Het is voor verzoekende partij onbegrijpelijk dat verwerende partij haar weigert internationale bescherming te bieden. De huidige beslissing verplicht verzoekende partij voor eeuwig gescheiden te worden van haar kind, wat eveneens een flagrante schending inhoudt van de rechten en het hoger belang van het kind!

Verzoekende partij ontnemt haar met andere woorden elke mogelijkheid om voor haar kind te zorgen.

Verzoekende partij is een onderdeel van het kerngezin en komt weldegelijk in aanmerking voor bescherming omwille van de familiale eenheid.

Artikel 2, j° van dezelfde richtlijn, luidt als volgt:

) „gezinsleden”: voor zover het gezin reeds bestond in het land van herkomst, de volgende leden van het gezin van de persoon die internationale bescherming geniet, die in verband met het verzoek om internationale bescherming in dezelfde lidstaat aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de persoon die internationale bescherming geniet of diens niet-gehuwde partner met wie hij een duurzame relatie onderhoudt, indien het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren krachtens zijn recht inzake onderdanen van derde landen op een vergelijkbare wijze behandelt als gehuwde paren;

— de minderjarige kinderen van de bij het eerste gedachtestreepje bedoelde paren of de persoon die internationale bescherming geniet, mits zij ongehuwd zijn, ongeacht de vraag of zij naar nationaal recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— de vader, moeder of een andere volwassene die volgens het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat verantwoordelijk is voor de persoon die internationale bescherming geniet, indien deze persoon minderjarig en ongehuwd is;

In de mate dat het principe van de richtlijn 2011/95/EU zich niet in Belgisch recht bevindt, dient te worden opgemerkt dat de omzettingstermijn reeds verstreken is op 21 december 2013. Aldus dient het Belgisch recht conform deze richtlijn te worden geïnterpreteerd en kan de verzoekende partij zich rechtstreeks op de bepalingen ervan beroepen (H.v.J. 4 december 1974, Van Duyn).

Op Europees niveau voorziet de Kwalificatierichtlijn dat de lidstaten moeten waken over de familiale eenheid van vluchtelingen. Bij de herziening van deze richtlijn kwam er een duidelijke uitbreiding van wat "familieleden" zijn, in die zin dat ook de ouders van minderjarige vluchtelingen worden bedoeld.

Artikel 2 van de Kwalificatierichtlijn definieert sedertdien als "gezinsleden" onder meer "de vader, moeder of een andere volwassene die volgens het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat verantwoordelijk is voor de persoon die internationale bescherming geniet, indien deze persoon minderjarig en ongehuwd is".

Artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn consacreert vervolgens het principe van een afgeleid verblijfsrecht op grond van gezinseenheid voor de gezinsleden uit artikel 2 en benadrukt dat de lidstaten dit principe moeten "waarborgen (...) overeenkomstig de nationale procedures".

Er is aldus wel degelijk sprake van een Europeesrechtelijke implementatie van de bescherming van gezinseenheid ten voordele van de ascendenten van minderjarige vluchtelingen.

Aangezien de richtlijn verder echter niet specificeert op welk soort afgeleide verblijfstitel de ascendenten recht hebben, is het niet duidelijk of de Europese wetgever ook meteen een afgeleid vluchtelingenstatuut voor ogen had. Op dit punt heeft het Hof van Justitie in een recent arrest van 4 oktober 2018 reeds geoordeeld inzake een prejudiciële vraag dat artikel 23 van richtlijn 2011/95 zich ertoe beperkt de lidstaten te verplichten de gezinsleden recht te geven op bepaalde voordelen die niet per se een uitbreiding van de vluchtelingenstatus betekenen (HvJ arrest nr. C-652/16 Ahmedbekova van 4 oktober 2018). Evenwel benadrukte het Hof van Justitie dat deze verblijfstitel onder meer ook toegang tot werkgelegenheid en onderwijs moet inhouden.

Inderdaad voorziet artikel 23.2 van de richtlijn duidelijk dat er gelijkaardige garanties moeten worden voorzien voor de familieleden van de erkende vluchteling (eigen onderlijning):

23.2. De lidstaten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid.

De garanties die deze ouders moeten krijgen cf. de artikelen 24 tot 35 van de richtlijn zijn aldus dezelfde als die voor erkend vluchtelingen en subsidiair beschermden, waarbij in het bijzonder sprake is van het beschikken over een verblijfstitel en reisdocumenten, toegang tot werk en onderwijs, sociale voorzieningen en gezondheidszorg.

Het Hof van Justitie heeft in het aangehaalde arrest van 4 oktober 2018 in ieder geval geoordeeld dat een dergelijk gunstiger regime in overeenstemming is met artikel 3 van richtlijn 2011/95, zolang deze normen geen afbreuk doen aan de algemene opzet en de doelstellingen van de richtlijn. Het Hof herhaalt dat het in dat opzicht verboden is de vluchtelingenstatus te verlenen aan derdelanders die zich in situaties bevinden die geen enkel logisch verband met internationale bescherming hebben en stelt, in navolging van de conclusie van advocaat-generaal P. Mengozzi, dat “de automatische toekenning, krachtens het nationale recht, van de vluchtelingenstatus aan gezinsleden van een persoon aan wie de status is verleend krachtens het stelsel van richtlijn 2011/95, a priori niet verstoken is van elk verband met de logica van de internationale bescherming”.

Het is de lidstaten volgens het Hof aldus toegestaan om de vluchtelingenstatus toegekend aan een gezinslid uit te breiden tot de andere gezinsleden, mits zij niet onder de uitsluitingsgronden vallen en hun situatie, wegens de behoefte om het gezin in stand te houden, een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming.

II.1.6. Bovendien dreigt de thans bestreden beslissing de vluchtelingenstatus van de dochter te ondermijnen.

De verzoekende partij dient ofwel terug te keren (wat gelet op het statuut van haar dochter niet kan), ofwel in de illegaliteit te gaan leven.

Aldus zou zij niet in staat zijn om haar dochter de menswaardige opvoeding te geven, die deze op grond van haar vluchtelingenstatus verdient (artikelen 23-35 Kwalificatierichtlijn). De verzoekende partij kan immers niet werken (omwille van de afwezigheid van enig verblijfsstatuut), noch heeft zij toegang tot enige bijstand.

Daarnaast wordt er tevens aan voorbijgegaan dat de bestreden beslissing impliceert dat de dochter van de verzoekende partij zal opgroeien zonder moeder – nochtans moet de richtlijn conform het hoger belang van het kind worden gelezen – considerans 18 van de richtlijn:

Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.

Tevens is de bestreden beslissing in strijd met artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, waar bovenstaande considerans naar verwijst:

Art. 3. 1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen. 3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Ook UNHCR stelt in paragraaf 181-188 van zijn 'Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status' het beginsel van eenheid van gezin voorop en oordeelt dat een afgeleide vluchtelingenstatus mogelijk moet zijn voor gezinsleden. Ook de Kwalificatierichtlijn zelf roept de lidstaten op om de instandhouding van het gezin te waarborgen en het belang van het kind in acht te nemen. Volgens het Internationaal Kinderrechtenverdrag moeten de verdragsstaten waarborgen dat een kind niet van zijn ouders gescheiden wordt tegen zijn wil als dit niet noodzakelijk is om het hoger belang te waarborgen.

Ook de verwerende partij is hiertoe gehouden.

Verwerende partij zal misschien voorhouden dat verzoekende partij een gezinshereniging zou kunnen aanvragen met haar dochter die erkent werd al vluchteling, echter niets is minder waar.

Immers, gezinshereniging is uitgesloten voor verzoekende partij, gezien dat niet mogelijk is tussen een ouder en een begeleide minderjarige – zoals in casu!

Als de verwerende partij genitale verminking dermate belangrijk vindt dat dit een beschermingsstatuut voor de dochter verantwoordt, dan is het onbegrijpelijk dat zij ditzelfde statuut hierna weer ondermijnt door de moeder niet als "réfugié surplace" te beschouwen.

Nochtans verantwoordt het hoger belang van het kind in casu tevens een statuut voor de moeder.

II.1.6 Verwerende partij schendt aldus manifest de 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen², B.S. 31 december 1980, artikel 23, §2 i° artikel 2, j, van de richtlijn 2011/95/EU en het beginsel "patere legem quam ipse fecisti".

Voormelde artikelen werden tevens geschonden doordat zij niet conform considerans 18 van de richtlijn 2011/95/EU gelezen werden."

Gelet op het bovenstaande dient verzoekster in hoofddorde de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

In ondergeschikte orde dient de bestreden beslissing te worden vernietigd en teruggestuurd naar het CGVS.

2.1.2. Op 5 september 2022 legde de commissaris-generaal een aanvullende nota neer met daarin de COI FOCUS "Somalië, Betrouwbaarheid van identiteitsdocumenten in Zuid- en Centraal-Somalië" van 24 mei 2022.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 20 juli 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters voorgehouden identiteit en beweerde Ethiopische nationaliteit, hetgeen werd bevestigd in beroep door de Raad (RvV 18 december 2017, nr. 196 780).

In het kader van onderhavige, tweede verzoek om internationale bescherming stelt verzoekster dat ze opgroeide in een grensgebied tussen Somalië en Ethiopië en in wezen geen problemen kende in haar regio van herkomst. De bestreden beslissing merkte echter terecht op dat het thans aangewende profiel van verzoekster geenszins geloofwaardig is daar ze ernstig tegenstrijdige verklaringen aflegde en dat verzoekster verder verzaakte om mee te werken teneinde haar werkelijke identiteit te onthullen.

Verzoekster voert in het verzoekschrift geen inhoudelijk verweer tegen de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Gezien verzoeksters haar nationaliteit en herkomst niet geloofwaardig zijn, maakt zij evenmin de door haar aangehaalde nood aan bescherming ten aanzien van Somalië aannemelijk.

De Raad merkt op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst de kernelementen uitmaken in een procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker om internationale bescherming eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2, van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont echter haar werkelijk land van herkomst en nationaliteit niet aan.

Daarnaast voert verzoekster aan dat zij niet naar Somalië kan terugkeren uit vrees voor de besnijdenis van haar dochter. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar dochter A. als vluchteling werd erkend. Dit houdt een schending in van het principe van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind.

Overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Herschikking) luidt als volgt:

“Het ‘belang van het kind’ dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit”.

De Raad stelt vast dat afzonderlijke beslissingen werden genomen in hoofde van verzoekster en haar dochter A., en de hoedanigheid van vluchteling van A. werd erkend. De commissaris-generaal gaf in de bestreden beslissing aan dat hij *“rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage bij meisjes van Somali etnie, ongeacht het land waarvan zij afkomstig zijn, het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, [heeft] besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.”*

De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd. Artikel 23, tweede lid, van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”*. Artikel 23, derde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet dan weer de situatie waar het gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. En volgens artikel 23, vierde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU kunnen *“de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde”*. Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming en de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, of dient uitgesloten te worden van internationale bescherming deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die

internationale bescherming geniet. Uit het door verzoekster geciteerde arrest “Ahmedbekova” blijkt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters dochter A. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt, zelfs indien rekening wordt gehouden met haar familieband met haar dochter.

Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoekster verzaakte overigens aan haar medewerkingsplicht door haar werkelijke herkomst niet aan te tonen. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij beoogt dat erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid. Volstrekt ten overvloede, wat de nood internationale bescherming in hoofde van haar dochter A. betreft, blijkt uit het administratief dossier voorts nog dat de sociale normen door de moeder en vrouwelijke leden van de families worden opgelegd (Landeninformatie, stuk 18, nr. 16). Aldus is verzoekster als moeder de voornaamste persoon in het leven van haar dochter inzake de beslissing tot haar besnijdenis.

Het hoger belang van het kind (artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU en UNHCR *Handbook*, § 181-188) laat niet toe dat wordt voorbijgegaan aan verzoeksters medewerkingsplicht. Het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de verzoekster internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat voorgaande beoordeling van de Raad in strijd zou zijn met de rechtspraak van de Raad van State, wijst de Raad erop dat de Raad van State heeft geoordeeld dat *“Artikel 23.2 van richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg “dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”. Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid, van richtlijn 2011/95 dat “onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn”. De voornoemde bepalingen voorzien dus net de mogelijkheid dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet zelf deze beschermingsstatus niet krijgen doch dat hen overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel wordt gegeven die minder dan drie jaar geldig kan zijn.”* (RvS 30 oktober 2018, nr. 242.828).

Aldus dient verzoekster gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan, zoals verzoekster aangeeft in het verzoekschrift, doordat te dezen geen gezinshereniging mogelijk zou zijn met toepassing van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet omdat verzoeksters kind in België is geboren en er steeds heeft verbleven (RvS 30 oktober 2018, nr. 242.828).

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

De kritiek op een zogenaamde beleidswijziging van de commissaris-generaal is niet relevant, gezien dit geen afbreuk doet aan voorgaande beoordeling van de Raad die is gemaakt op grond van alle feitelijke en juridische gegevens van de zaak. Tot slot wenst de Raad te benadrukken dat een zogenaamde beleidslijn geen juridisch bindende kracht heeft.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat het hoger belang van het kind zal worden geschonden door de besteden beslissing, omdat zij hierdoor niet in staat zou zijn om haar dochter een menswaardige opvoeding te geven of dat haar dochter zal opgroeien zonder moeder, merkt de Raad op dat verzoekster

hiermee geen nood aan internationale bescherming aantonen. *In casu* ligt geen beslissing voor genomen in hoofde van verzoeksters dochter, noch een verwijderingsbeslissing door de minister of zijn gemachtigde, zodat het betoog op dit punt niet dienstig is.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voor de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of verzoekster bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar haar asielrelaas evenmin volstaan. Zij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de bespreking van verzoeksters asielrelaas blijkt dat zij haar nationaliteit, reële verblijfssituatie en leefomstandigheden voor haar aankomst in België niet kan verduidelijken. Verzoekster maakt hierdoor zelf het bestaan van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP